

prufima, ka neid piššut; selle kohha heiz
namaad, mis aina sodud, kandsid liggi
kaksteistkümmend sado, ja koplisi nidei
kaks sado parremat heino. Korralisfel
aastal sadi siis seitse tündrit rukkit, wiis
ehk kuus tündrit ohre, sadda pihhotait
linna, sadda kabsta peat, pool sadda kali,
nelli, wiis wakka kartuhwli ja liggi seitse
korwi heino. Wannast olli selle kohha
peale arwatud suur maks ja teggo, ja
selleparrast ükski ei tahtnud kaua seal
perret piddada. Moisa tuli maksta kaks
tündrit kummagi wiijast, kahheksa leisikit
heino, teisel aastal lamba, teisel kaks
hand; ja teggo tuli teha aasta otsa
kolm päwa nädaläs, kaks päwa hobbo-
sega, kolmandama jalla. Urwa nüüd
ära palju Killari rahwale ellamisjeks
jái! Kui semet sai peält ärrawoetud ja
moisa maks olli täšjutud, firriko, mag-
gasi, makonna; ja kihhelkonna-kohto tobid

ollid ärramaksetud, ei jänud neile heal
aastal rohkemat kui kaks tündrit kum-
magi wiijast, ja mis aed neile andis;
waesfel aastal polnud seddagi. Karjamaad
olli kül ümberringi laiatašsa, agga keif
aino so-räggadik, kust nende lomad wae-
wast wisi omma toito saiwad.

Killari rahwas ellasid seal mitto aas-
tat waewalisie, ja piddid ommast leiwast
hea ošsa ärraandma se karjalapsiele, kes
nende lomade järrele watis. Sest üm-
berringi ümber Nihho perre maad ollid
moisa ja walla perremeešte heinamaad,
ka paigoti külwatud noort metsa; ei
kummagi peale ei olnud lubba ial lome
täšta peale, ja aedasi polnud ollemas;
keige liggem perre olli wiis wersta seält
ära, separrast ei sündind teistega ühhes
karjast piddada. Ei woinud siis se leib
neile ettelua, mis omma põllo peält saiwad,
liatagi kui omma lapsi tuli tagga peale.